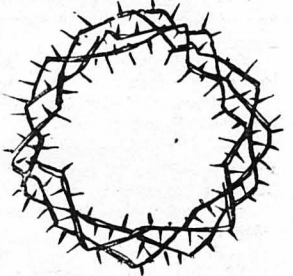
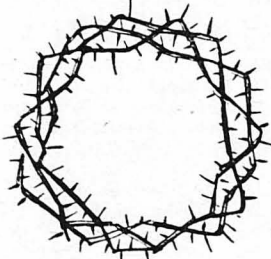

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΛΕΟ ΜΑΡΝΙΕΡ

ΠΡΙΝ ΑΛΕΚΤΩΡ ΦΩΝΗΣΕΙ...

ΠΡΟΣΩΠΑ :
Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ. ΕΝΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. ΜΑΡΘΑ. ΡΑΧΗΛ. ΣΑΡΑ. Έθραϊες. ΙΩΗΣ. ΝΑΘΑΝ. Έβραίοι.

(Τὴν παραμονὴ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ. Στὴν αὐτὴ τοῦ πρωθιερέως Ἄννα. Διάφοροι στρατιώτες, πολίτες καὶ γυναῖκες εἶνε μαζεμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα μαγκάλι καὶ ζεσταίνονται. Σὲ μιὰ γωνιά κάθεται σκυθρωπὸς ὁ Πέτρος).

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, (συνεχίζοντας τὴν ἀφήγησί του). — Νὰ σὰς πῶ, δὲν τὸ φανταζομῖονα πὼς θὰ ξεμπερδεύαμε μὲ τὴση εἰκόλια... Εἶχαμε πληροφορίες πὼς οἱ ὀλαδοὶ του θὰ ἔφεραν ἀντίστασι, πὼς ἦσαν ὀπλισμένοι... Δὲν βαρύνεσαι ὄμως...

ΝΑΘΑΝ. — Ὅστε κανένα δὲν ἐπεχείρησε νὰ φέρῃ ἀντίστασι;
Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. — Δὲν βαρύνεσαι!... Κάποιος πῆγε νὰ βγάλῃ ἕνα μαχαίρι, μὰ ὁ προφήτης τοῦς τὸν πρόσταξε νὰ βάλῃ πίσω τὸ μαχαίρι στὴ θήρη του... Δὲν πρόσταξε ἔτσι, παρὰ νὰ τρουγκρανίσῃ τὸν Κάλχα μόνον... Ἄμ' ἂν εἶχανε κάνει τὸ παραμικρὸ, θὰ τοῦς ἀφίναμε νὰ φύγουν;...

ΜΑΡΘΑ. — Τώρα, τί τοῦ κάνουνε μέσα;
ΙΩΗΣ. — Ἔρω γὰ;... Τὸν ἀνακρίνουνε... Σὰν δὲν βαρύνουνται... Ἄνακρισεις καὶ κουραφέξαλα!... Ἐρχετο νὰ τὸν παραδώσουν στὸ λαὸ νὰ τὸν λιθοβολήσῃ καὶ νὰ ξεμπερδεύῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία...

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, (χασμουριέται). — Ἐτσι ἔρχετο νὰ γίνῃ, βέβαια. Ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνουν τὴση φασαρία;... Νὰ μὰς ζυτηήσουν μὲς στὴ νύχτα;... Ὄχι!...

ΝΑΘΑΝ. — Τί ἔχεις; Τί ἔπαθε;
Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. — Ἄστα! Θαρρῶ πὼς ἀρχίζει νὰ μὲ πᾶνῃ τὸ δόντι μου!... Ἄμ' βέβαια, μ' αὐτὴ τὴν ἔγρῃσα!... Ὄχι, νὰ! ἀρχίζω τὴση ἡ σουβλιές; Κι' ἂν μὲ πᾶσει ἐμένα τὸ δόντι μου, δὲν μὲ παρατάει, ξέρεις, εὐκολα...

ΙΩΗΣ. — Κουράγιο... Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ἀγχαρσία, αἰῶν θὰ σὰς βγάλουν, φαντάζομαι, ἐλεύθερον ἰηρεσίας.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. — Ἄπ' τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί... Ἐ, τότε, χαλάλι του πὼς μὰς ἀνάγκασε νὰ ξηναχτήσομαι γὰ νὰ τὸν πιάσομαι!... Ὄχι!... Νὰ, νὰ... πάλι ἀρχίζω ἡ σουβλιές.

ΣΑΡΑ, (μιὰ γρηὴ ξεδοντιάρα, γελώντας). — Καὶ δὲν πᾶς μέσα νὰ παρακαλέσῃ τὸν Προφήτη νὰ κἀνῃ τὸ θαῦμα του;... Μιὰ κι' ἔγινε αἰτία νὰ ἀγγαρευθῆτε ἀπόψε, ἔχει ὑποχρέωσι κατὶ νὰ κἀνῃ γὰ σένα!...

ΡΑΧΗΛ, (μιὰ νῆα κοπέλλα, ὡς δεκαοχτὼ χρόνων). — Μὰ τί ἔκανε, τέλος πάντων; Γιατὶ τὸν βασανίζουν ἔτσι;...

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. — Μωρ', δὲτι κι' ἂν τοῦ κάνουν, τὸ ἀξίζει! Ἄκους ἐκεῖ, νὰ μὲ πᾶσῃ τὸ δόντι μου γὰ τὸ χατῆρι του!...

ΣΑΡΑ, (στὴ Ραχήλ). — Τί ἔκανε; Ἐρριξε φωτιά στὰ σπῆτια... Αὐτὸς φταίει ποδ ἔχω καταντήσει σ' αὐτὰ τὰ χάλια!...

ΙΩΗΣ. — Τί σοῦκανε, κυρὰ Σάρα;...

ΣΑΡΑ. — Τί μοῦκανε, λέει;... Τὸ μεγαλύτερο κακὸ ποδ μπορεῖ νὰ μοῦ κἀνῃ, αὐτὸς καὶ ἡ παρέα του!... Ξεμνάλισαν τὸ κορίτσι μου!...

ΝΑΘΑΝ. — Τί λές, κυρὰ Σάρα;... Ἦ ἔσθῆρι σου, ὄχι δηλαδὴ πὼς θέλω νὰ πῶ τίποτα, ἀλλὰ ἦταν ἀρεκτά... Ξεμνάλισμένη.

ΣΑΡΑ. — Αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ κόσμου... Δὲν κυτᾶζουν τίς πομπές τους, λέω ἐγὼ!...

ΝΑΘΑΝ. — Ἐλα τώρα, κυρὰ Σάρα... Γὰ λέγε, λοιπόν, πὼς

σοῦ ξεμνάλισαν τὸ κορίτσι σου;... ΣΑΡΑ. — Ἐ, νὰ... Δουλεῖ, τὸ κακόμοιρο, γὰ νὰ βγάλῃ τὸ φρομί του... Πουλοῦσε λουλουδία...

Ἄλλοι τὴν ἀγαποῦσαν — ἔ, τὴν ξέρουμε δὰ τί ὄμορφη καὶ τί ἔξυτη πὼς εἶνε — ὄλες ἡ παρέες τὴν καλοῦσαν στὰ τραπέζια τους, τὴν κερούσαν καὶ τὴ νύχτα, σὰ γυρίζε, μωφερὸν τοῦ κόσμου τοῦς παρᾶδες... Ἐ, βέβαια, δὲν λέω... Καμμιὰ φορὰ — τί νὰ κἀνῃ — γὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τοῦς πελάτες τὴς — κι' ὄλο ἀρχόντους, ὄχι ἀστεία... — ἀναγκαστὸν κι' ἔπινε δὲ τὴς κερούσαν... Γύριζε καμμιὰ φορὰ ἀργὰ, κομιὰτὶ ζαλισμένη... Εἶχε πάντα ὄμως τὸ νοῦ τὴς στὴ δουλειὰ τὴς... Κι' ἔτσι, σιγά-σιγά, τὸ παιδί μου εἶχε μαζέφει ἕνα μικρὸ κομπόδεμα γὰ τὴν προκοῦλα τὴς...

ΜΑΡΘΑ. — Ἐ, λοιπόν;... ΣΑΡΑ. — Ἐ, λοιπόν, αὐτὸς κι' οἱ συντρόφοι του τὴς ἄλλαξαν τὰ μαυλά... Δὲν ξέρω τί μάγια τοῦ κἀναν τοῦ κοριτσιοῦ μου, μὰ ἀπὸ τότε ποδ ἔμπλεξε μ' αὐτοῦς τοῦς καταραμένους, παράτησε καὶ τὴ δουλειὰ τὴς καὶ τοῦς πελάτες τὴς κι' ὄλα... Τὸ κομπόδεμά τὴς, τὸ σόρπιος σὲ διάφορους τεμπέληδες... Στους κροτογῶς λέει... Σάμπος νὰ μὴν εἴμαστε καὶ μετς φτωχοὶ... Κι' οὔτε ξέρω πεῖα τί ἔγινε... Τρέχει τὸ κατόπι τους, ξεπτόλητη κι' ἔλαση... ἔγινε νὰ τὴν κλάς...

ΝΑΘΑΝ. — Μωρὲ, ὄλοι τους αὐτοὶ θέλουν κρέμασμα!... ἔχει δὲκη ἡ Σάρα... Ὅ,τι καὶ νὰ τοῦς κάνουν, θάνατι λίγο... Ἐβαλαν φωτιά σὲ τόσα σπῆτια... ΙΩΗΣ, (σιγὰ στὸ στρατιώτη, δείχνοντας τὸν Πέτρο). Αὐτὸν ἐκεῖ... τὸν ξέρεις καθόλου;...

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. — Ὄχι... Ποιὸς εἶνε;... ΙΩΗΣ. — Πρῶτὴ φορὰ ἔρχεται ἀπὸ δᾶ... ἔχω τὴση ὄρα ποδ τὸν παρακολοῦθῶ... Οὔτε ἔχει ἀνοιξὲ διὰλόμ τὸ στόμα του... Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. — Μωρὲ, σὰ νᾶχης δὲκη... Σὰν ὑπολοπς φαίνεται!... Ὄχι!...

ΣΑΡΑ. — Τί ἔπαθε; Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. — Τὸ δόντι μου!... (Ὁ Ἰωῆς πλησιάζει τὸν Πέτρο καὶ τὸν κυτᾶζει προσεχικὰ).

ΡΑΧΗΛ, (κυτᾶζοντας τὸν Πέτρο). — Καλέ... Δὲν κάνω λάθος... Κι' αὐτὸς ἦτανε μαζὺ του!... Τὸν θημάμαι καλὰ ἐγὼ... ΠΕΤΡΟΣ, (ξαφνιασμένος). — Δὲν ξέρω, κορίτσι μου, τί λές... ΙΩΗΣ, (στὸν Πέτρο). — Ἄστα αὐτὰ!... Εἶσαι κι' ἐοῦ ἀπὸ κείνους...

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἀπὸ ποιους;... Δὲν καταλαβαίνω... ΙΩΗΣ. — Ἀπὸ κείνους ποδ τρέγαν ἔξοπισω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τὸν Νάζωραῖο.

ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο αὐτό... ΣΑΡΑ. — Μὰ νὰί, καλέ... Αὐτὸς εἶνε... ἔγινε ἄλλοστε καὶ Γαλιλαῖος...

ΠΕΤΡΟΣ, (μὲ κάποια ταραχή). — Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω τί λές. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τοῦς μαθητάς του... Ὄχι... ὄχι... (Ἀκούγονται φωνές).

ΙΩΗΣ. — Τί τρέχει;... ΣΑΡΑ, (σηγανει, βλέπει καὶ γυρίζει). — Τὸν βασανίζουν. Τοῦ φρόσανε πορφύρα. Τοῦ ἔχουν δέσει τὰ μάτια καὶ τὸν χτυποῦν γὰ νὰ μαντέψῃ ποὸς τὸν χτυπῶσε. Κι' αὐτὸς δὲν λέει λέξῃ. Ἄναστενάζει μόνον βαθεῖα... Ἐλάτε νὰ δῆτε... Μὰ ἔλατε λοιπόν;

(Ὅλοι φεύγουν. Στὴν ἀλῆ δὲν μένουν παρὰ ὁ στρατιώτης καὶ ὁ Πέτρος. Ἐξάφρα ἀκούγεται τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ).

ΠΕΤΡΟΣ, (πετάγεται δεθῖος). Ἄ, Θεέ μου!... Τί μὲ ρωτοῦσαν λοιπόν;... Ἄ! Τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ!... Μοῦ τὸ εἶχε πεῖ: —

Ο Ο Ο ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ Ο Ο Ο

Ἡ Μαστιγώσις τοῦ Κυρίου.
(Τοῦ Μαρκέτος—Μέγα Βραβεῖον Ρώμης)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΕΟΝΤΟΡ ΣΑΛΙΑΠΙΝ

Μεγάλος τραγουδιστής και μεγάλος κρασοπατέρας. Πώς μπορεί και καταλαβαίνει κάθε μάρκα κρασιού. Ένα περίεργο στοιχείο. Σαλιάπιν και Μάξιμο Γκόρκυ. Ή γνωριμία τεύκαλλιτέχνη με τη Σάρα Μπερνάρ. Το πάθος του Σαλιάπιν προς τον καπνό. Το δωμάτιο με τους καθρέφτες. Ο Σαλιάπιν καπνίζει κι' ο κόσμος νομίζει πως... κλείγεται το σπίτι του, κτλ. κτλ.

ΕΛΕΥΤΑΙΑ πού ο παγκοσμίου φήμης Ρώσος καλλιτέχνης του αίματος Φεοντόρ Σαλιάπιν βρισκόταν στη Νίκαια, ένας άτακτοκριτής Ιταλικού περιοδικού κατόρθωσε και του πήρε μια ξελαρνετικά ενδιαφέροντα συνέντευξη, σχετιζόμενη με την ιδιαιτεριή του ζωής. Από τη συνέντευξη του αυτή, ο φημισμένος τραγουδιστής αποκαλύπτει ως ο μεγαλύτερος από τους συγχρόνους του... κρασοπατέρας!

«Αλλ' ως άφησόνμε καλύτερα νά μιλήση ο ίδιος:

«... Είν' αλήθεια — είπε ο Σαλιάπιν στον Ιταλό δημοσιογράφο — πώς πολλοί έγραφαν ως τώρα για την ιδιωτική ζωή μου, οι περισσότεροι από τους όποιους με παρουσίασαν ως... άνθρωπο μακάριο! Διαμαρτύρομαι με όλη τη δύναμη των πνευμόνων μου κατά της συκοφαντίας αυτής! Συμφωνώ μαζί τους μονάχα πώς είμαι καλοφαγάς και κρασοπατέρας!...

«Α, όσο για το κρασί, ύπερφηρανεύομαι πώς κανένας δέν με παραβλέπει σ' αυτό... Δέν υπάρχει κρασί σ' όλο τον κόσμο πού νά μή τό ξέρω! Έχω αποκτήσει μάλιστα τέτοια πείρα, πού μπορώ και ξεχωρίζω με την πρώτη γουλιά ή με τη μυρωδιά μόνο, κάθε μάρκα κρασιού...

«Θυμάμαι μία φορά στο Βουκουρέστι, στοιχημάτισα με μερικούς φίλους μου αν θά μπορούσα νά βρω άμέσως τις «μάσκες» διαφόρων κρασιών, δοκιμάζοντας μόνο μία γουλιά απ' αυτά. Μου έδωσαν λοιπόν τά μάλιστα μου κι' άρχισα νά εξετάζω τά κρασιά. Δοκίμασα έτσι καμιά δεκαριά είδη κρασιών, χωρίς νά πέσω έξω, όταν εξαφρα ένας από τους φίλους μου μου έλεγε:

«Πολύ καλά, άγαπητέ Σαλιάπιν, είσαι θαυμάσιος! Άλλά στοιχηματίζω ότι δέν θά μπορέσης νά βρής τη «μάσκα» ενός σπάνιου κρασιού πού θά σου δώσω τώρα...

«Και λέγοντας τά λόγια αυτά, σήκωσε ένα ποτήρι και τό έβαλε κάτω από τη μύτη μου. Το όσφρανθήκα, τό γούτηκα, προσπάθησα νά θυμηθώ, μά τίποτε... Νευριασμένος επί τέλους για την άποτυχία μου, τράβηξα άπότομα τό μαντήλι από τά μάτια μου, όμολογώντας έτσι την ήττα μου, ένώ οι φίλοι μου είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια! Το σπάνιο εκείνο κρασί, ή γεύση του όποιου μου ήταν τελείως άγνωστη, ήταν άπλούστατα... νερό!...

«Θάχετε άκούσει φυσικά, ότι στο μέγαρό μου — στο Παρίσι — διατηρώ στα ύψόμενα μου μία τεραστιά «κάβα» πού περιέχει τά πιο φημισμένα κρασιά όλου του κόσμου. Υπάρχουν εκεί μπουκάλες κρασι παντός είδους και κάθε έποχής, τις όποιες μά-

«Πριν άλέκτω φωνήσε». Και νά πού τον άπαρηγήκα... τον άπαρηγήκα... (Χτυπάει με άπόγνοστο τό στήθος του). Έλεος... έλεος, Κύριε!... Δέν είχα καταλάβει... Δέν ήξερα τί με ρωτούσαν... (Βγαίνει απ' την αλλη φωνάζοντας :) Έ! Σεις!... Έγώ είμαι... Έγώ είμαι ο άνθρωπος πού ζητούσατε... Ναι!... Είμαι μαθητής του!... Κανένας!... Κανένας δέν μ' άκούει... (Σάν τρελλός ξαναγυρίζει στην αλλη. Στο στρατιώτη :) Άκουστε τί είπα;... Είμαι μαθητής του!...

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, (κουκουλωμένος με τη χλαμύδα του). — Δέν μου λές, σουστραψε;... Δέν με παρατάς στα χάλια μου... Νά... Όχι!... Θεοκατάρατε, για νά σου μιλήσω, με ξανάτισσε τό δόντι μου!... Όχι!... Τί σουβλίξες εν' αυτές!...

(Ο Πέτρος με σκυμμένο τό κεφάλι, γυρίζει στη γωνία του, κρύβει τό πρόσωπό του στα χέρια του και κλαίει πικρά...).

LEO MARNIER

ζεφα από χρόνια. Έχω ακόμα ως και κρασί του 1812, από εκείνο πού προτιμούσε ο Ναπολέων...»

Παρακάτω ο Σαλιάπιν περιγράφει πώς πρωτογνωρίστηκε με τη διάσημη τραγωδίστρια της Γαλλίας, τη Σάρα Μπερνάρ. Άκούστε τον: «... Βρισκόμουν στο σαλόνι μου, στο Παρίσι, μαζί με τον παλιό μου φίλο, τον Μάξιμο Γκόρκυ, με τον όποιο τό ζήτημα του κρασιού είμαστε πάντα σύμφωνοι!

«Έκείνη την ήμέρα ο φίλος μου συγγραφεύς μου είχε φέρει μία μπουτίλλα σπάνιου κρασι. Είχαμε γεμίσει τά ποτήρια μας από τό ξανθό εκείνο κρασί, τά σαλεύαμε έλαφρά για νά φύγη ο άφρός τους και θαυμάζαμε τό ύπέροχο χρώμα του ποτού.

«Τή στιγμή όμως πού έτοιμαζόμαστε νά ρουφήξουμε την πρώτη γουλιά, μία κυρία ξαφνικά μέσα στο σαλόνι, χωρίς καμμία προειδοποίηση, λέγοντάς μας με κάποια συστολή:

«— Παρντόν, κύριοι, πού...

«Δέν έπρόφτασε όμως ν' άποτελειώσει τη φράση της, γιατί νευριασμένος καθώς ήμουν, πού μας δίκονμε σε μία τόσο ίερη στιγμή, της έφώναξα έπιβλητικά:

«— Σιωπή!...

«Τότε εκείνη έφυγε από τό σαλόνι θυμωμένη. Έγώ όμως, άφου έπια τό κρασί μου, έτρεξα και την πρόφτασα στις σκάλες. Ήταν ή Σάρα Μπερνάρ! Άφου της έζήτησα συγγνώμη για την άνάρμοστη διαγωγή μου, μου ώμολόγησε πώς είχε μετανοιώσει πικρά πού ήλθε για νά με γνωρίσει.

«Καταλαβαίνει — μου έλεγε — πόσο έμεινα κατάπληκτη, όταν μπαινοντας στο σαλόνι σας, αντίκρισα μία τέτοια σκηνή! Ο τρόπος μάλιστα της ύποδοχής σας μ' έκανε νά βεβαιωθώ πώς όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες είνε... τρελλοί!

«Υστερα από τό τόσο άβρο κοπλιμένο της, είνε πεσιτό νά σας είπω ότι της ύπνεθύμισα μ' εύγένεια πώς ήταν κι' εκείνη... μεγάλη καλλιτέχνις!...

Παρακάτω ο Σαλιάπιν αποκαλύπτει πώς δέν είνε μονάχα διάσημος κρασοπατέρας, αλλά και τρομερός καπνιστής. Ίδου τί λέει:

«... Έν' άλλο πάθος μου, εκτός από τό κρασί, είνε κι' ο καπνός. Καπνίζω από παιδί, αν και όλοι μου έλεγαν ότι τό κάπνισμα θά μου έμποδίζει την ανάπτυξη μου. Έγώ όμως εξακολούθησα νά καπνίζω και για όποιον δέν τό ξέρει, τό άνάστημά μου είνε δυό μέτρα και ένα έκατοστό!

«Όστόσο, θά σας διηγηθώ πώς εξ αίτιας του σιγάρον άνεβλήθη επί μία βδομάδα ή παράστασις του «Διαβόλου» — του όργαιου μελοδράματος του Ρουμπιν-στάιν, πού έπρόκειτο νά δοθί στο Αυτοκρατορικό Θέατρο του Νίκυ-Νοβγκορόντ.

«Αυτό συνέβη στα 1906. Όπως είχα συνήθεια, όταν έπρόκειτο νά ύποδυθώ ένα ρόλο για πρώτη φορά, άποραβίζομουν για κάμποσες μέρες σε μία έπαυλη των περιχώρων του Νοβγκορόντ.

«Έκει, τον περισσότερο καιρό μου τών περνούσα κλειδωμένος μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, τό πάτωμα, οι τοίχοι και τό ταβάνι του όποιου ήσαν σκεπασμένα με κρυστάλλινους καθρέφτες. Μελετώντας τό ρόλο μου και κανονίζοντας τις διάφορες στάσεις μου πού θάπαιρα κατά την παράστασι του έργου, εκάπνιζα διαρκώς.

«Μία μέρα, πού παρμένα στο δωμάτιο αυτό μελετώντας περισσότερο απ' τό συνηθισμένο και καπνίζοντας, φυσικά, περισσότερο έπαθα σκοτοδινή κι' έπεσα άνάσθητος κάτω.

«Πόση ώρα έμεινα σ' εκείνη την κατάσταση, δέν ξέρω! Σύνθησα μόνον όταν έννοιωσα ένα παγωμένο νερό για με περιούλη. Τί νομίζετε πώς είχα συμβεί; Βλέποντάς με διάβατες τά πυκνά σύννεφα του καπνού πούβγαίναν από τό παράθυρο, έννοιωσα πώς έπρόκειτο περι πυρκαϊάς κι' είδοποισαν την πυρσοβεστική άντλία! Καταλαβαίνετε τό κωρά τό έπακούουθα...

«Ή περιπέτεια αυτή μου στοιχισε μιάς βδομάδος παραμονή στο κρεβάτι και την άναβολή φυσικά της παραστάσεως.

Ο Ίησους και οι μαθηταί του έξω από τό Ίεροσόλυμα.